

3.

Întreaga lume e o scenă:

Bărbați, femei, toți nu-s decât actori
Ce ies și vin pe rând; și omul joacă
Mai mult de-un rol în cele șapte acte
Sau vârste-a vieții. La-nceput un prunc,
Scâncind și miorlăind la sânul doicii;
Apoi, bufnind, școlarul cu ghiozdan,
Bujor la chip, târându-se spre școală
Nevolnic, ca un melc. Oftând ca hornul,
Iubețul cu balada tânguioasă
'Nchinată dragii lui. Apoi soldatul
Ce-njură crunt, bărbos ca leopardul,
În cinste neclintit, la price iute,
Cătând bulbucul slavei
Până și-n guri de tun. Judecătorul
Cu pântec căptușit de grași claponi
Cu ochi tăioși și barbă tunsă fercheș,
Plin de sentențe-adânci și pilde vechi –
Acesta-i rolul lui. A șasea vârstă
Se mută-n pantaloni înguști, papuci,
Chimir la brâu și ochelari pe nas;
Ciorapul de flăcău, păstrat, e-o lume
Prea larg pentru piciorul subțiat;
Și glasul bărbătesc, di nou nevârstnic,
Pițigăiat și şuierat. La urmă, scena
Ce-ncheie-ăst hronic straniu și bogat:
A doua lui pruncie și uitarea;
Nu dinți, nu ochi, nu gust, nu tu nimic.